

*Falesná
společnice*

ALEXANDER STAINFORTH

Alexander Stainforth

**FALEŠNÁ
SPOLEČNICE**

Alexander Stainforth

**FALEŠNÁ
SPOLEČNICE**

Copyright © Alexander Stainforth, www.stainforth.cz, 2021

Editor © Josef Pepson Snětivý, 2021

Images and Cover Art Illustration by Period Images,
Pi Creative Lab and PiCLab31.

Cover Text, Logo, and Branding by Alena Šulcová, 2021

Cover & Layout © Nakladatelství ČAS, Alena Šulcová, 2021

Photograph of the Author: Petra Křížová, 2021

© Nakladatelství ČAS, www.nakladatelstvicas.cz, 2021

ISBN 978-80-7475-340-4

Kapitola 1.

*Charlbury, hrabství Oxfordshire
Anglie, 1835*

Julie Walkerová si poposedla. Zkušeně seřízla brk, který po krátkém zaváhání namočila do kalamáře s inkoustem, a pokračovala v psaní. O několik minut později si vzdychla a natočila se k oknu, aby jí poskytovalo co nejvíc světla.

„Už jste to dopsala, slečno Julie?“ odvážila se jí zeptat komorná Justina a samou nervozitou se kousla do rtu. Nemohla se dočkat dalších osudů Mary, která se na útěku od krutého manžela ukryla před bouří ve zdánlivě opuštěném sídle. V předchozí kapitole se totiž v jeho sklepení, odkud vycházely podivné zvuky, střetla s šíleným starcem, a Justina byla napnutá, zda Mary z té strašlivé situace vyvázne.

„Ještě chvíli,“ řekla Julie trpělivě. Přečetla spoustu příběhů, takže s téměř naprostou jistotou věděla, jak ukončit tuhle část, aby Justina napětím nemohla ani dýchat.

„Kéž byste mi mohla hned přečíst každou řádku, kterou napíšete!“ vzdychla si Justina. Pak přistoupila k druhému oknu, aby se rozptýlila. Podsaditý vikomt Frederick Walker, Juliin otec, právě vystupoval z kočáru a bědoval kvůli bolavým zádům, zatímco jeho manželka Henrietta nepřestávala opakovat, že mu přece celou cestu říká, ať si dá polštář pod kříž.

„Vaši rodiče se vrátili, slečno.“

„Cože? Tak brzy?“ vyhrkla Julie a kvapně se postavila vedle komorné. V tom případě zábava pro dnešek skonči-

la. Nestihne dopsat ani poslední dva odstavce, jak si plánovala. Musí jít rodiče přivítat, jinak by sem i přes svou únavu vtrhli a přinejmenším hodinu by poslouchala, jak je nevhodné, aby se mladá dáma jejího postavení věnovala něčemu tak podřadnému, jako je psaní románeků.

„Ale... Co bude s Mary?“

„Však o nic nepřijdeš, Justino,“ uchlácholila ji rychle a posypala list pískem, aby vysušila inkoust. „Předpokládám, že rodiče půjdou brzy spát. Večer bych tedy mohla dokončit kapitolu a pak ti ji dám přečíst,“ navrhla komorné.

„Po setmění?!“ vyděsila se dívka upřímně.

„Ano, aspoň budeš mít z příběhu větší požitek.“

Justina vytřeštila oči. „Kdepak, slečno. Celou noc by mě pak pronásledovaly noční můry. A nemůžete mi zase předčítat vy? Víte, jak pomalu čtu a pořád se zadržávám... Mám raději, když slyším váš hlas. Zdá se mi, že tak ke mně promlouvá přímo Mary.“

„Přestaň se podceňovat. Čteš dobře a pořád se zlepšuješ. A bez trénování žádných výsledků nedosáhneš.“ Julie zamířila do salonku, kam si rodiče určitě nechali přinést čaj. Než vešla, upravila si šaty a ujistila se, že se usmívá. Nebylo nic horšího než předstoupit před matku se zamyšlenou tváří. Pokaždé hned začala útočit na její tvorbu a hlasitě podotýkala, že se musí konečně provdat. V manželství na takové hlouposti nebude mít nejmenší pomyšlení!

„Mám skvělé zprávy, Julie!“ vykřikla její matka Henrietta dřív, než je dcera stačila pozdravit a zeptat se, jak se daří sousedům, které byli navštívit.

Julie kradmo pohlédla na otce, jenž povytáhl šedivé obočí a zavrtěl hlavou. Seděl v křesle a masíroval si spánky. Z vlastní manželky ho trápil pořádný bolehlav.

„Jaké zprávy, matko?“ Julie ztišila hlas. Vlastně se ani nemusela ptát. Takové veselí mohlo způsobit jedině: nablízku se objevil svobodný a bohatý muž, za kterého si umínila ji provdat. Když rodiče pozorovala z okna, vů-

bec ji nenapadlo, že by k podobnému rozhovoru mohlo dojít. Oba se tvářili vyčerpaně, otec naříkal a matku jeho stížnosti vždy podráždily.

„Lady Knightová hledá nevěstu pro svého syna!“

Tentokrát to byla Julie, kdo povytáhl obočí. Posadila se na pohovku proti rodičům právě ve chvíli, kdy se objevila služebná s čajem. Matka rázem ztichla, jako by žena, která už sotva udržela cínový táč, mohla ohrozit její vybájený sňatek a rozběhnout se za šlechticem s nabídkou své vlastní ruky.

„A ta dobrá zpráva?“ nadhodila Julie a nalila všem čaj.

„Dobrá zpráva by také byla, kdybys nechala služebnictvo dělat jejich práci,“ okřikla ji matka, když za služebnou dolehly dveře a ona s nelibostí sledovala Julii-no počínání.

„Proč nemůžu mít dceru jako mé ostatní přítelkyně? Proč jsi tvrdohlavá a nemyslíš na budoucnost? Dům se nám rozpadá nad hlavou, střechou zatéká, peníze týden po týdnu ubývají! A ano, muži,“ zaútočila hned na manžela, „není jen má vina, že nám bylo dopřáno pouze jedno dítě, a ke všemu ne syn! Kdybychom měli syna, nemuseli bychom se strachovat, co bude s Julií, až...“

Julie v duchu raději začala utíkat k myšlenkám na příběh. Ne, on to nebyl jen příběh, ale román. O osudech Mary nakonec napíše celou knihu a...

„... už zase mě nevnímá, Fredericku! Jen se na ni podívej, na ten její nepřítomný výraz! Co jsem komu, proboha, udělala?“

Julie hned zbystrila. „Dopřála jsi otci, aby mě vychovával svéhlavě jako syna, a sama jsi mi šla patřičným příkladem: nikdy jsi neustoupila z žádného svého požadavku.“

Matka zalapala vyděšeně po dechu a Julii neuniklo, jak na ni otec káravě hledí. Ano, tentokrát zašla daleko, ale v pětadvaceti letech už nehodlala potlačovat své názory.

„Právě sis zpečetila osud, dítě!“

„Skutečně, matko?“

„Provdáš se za markýze Knighta!“ prohlásila Henrietta triumfálně a natáhla se pro šálek čaje, který objala štíhlými prsty.

„A on už o tom ví? A kdo to vlastně je?“

„Julie, dítě,“ pokusil se ji zastavit otec, který neměl náladu na hádky. Ale Julie už odmítala hrát hlavní roli v matčině dohazovačské strategii. S žádným markýzem Knightem se setkat nechce a nedopustí, aby mu ji předhazovali jako nějakou chudinku, o kterou dosud nikdo nezavádil okem! Tak to vůbec není! To ona odmítla už osm žádostí o ruku! Osm! Bohužel tušila, že další nabídky přijdou, dokud se matka nevzdá. A k tomu nikdy nedojde, protože jediným smyslem matčina života je provdat ji a vyhnat jí z hlavy nesmysly o nezávislosti a psaní knih.

„Neví, ale brzy se to dozví!“

„Tak on to neví,“ zasmála se Julie a díky této informaci se lehce uklidnila.

„Už jsem jeho matce napsala dopis!“ Henrietta vstala a přistoupila ke stolku u okna. Ze skříňky na dopisy vyňala list, který jí vítězoslavně ukázala.

Julie zčervenala rozhořčením a taktéž se postavila.

„Ten dopis neodešleš, matko,“ prohlásila mrazivě.

„Můžeš si být jistá, milá dcero, že odešlu. A jakmile od lady Knightové obdržím příznivou odpověď, vydáš se na cestu!“

„Jen přes mou mrtvolu!“

„Ach, nemluv hlouposti,“ mávla nad tím matka rukou, jako by odháněla otravnou mouchu. Uložila dopis zpátky a vrátila se na pohovku.

„Lady Knightová hledá sedmou společnici...“

„Sedmou?“ skočila jí Julie do řeči a na oční pobídku otce se zase posadila.

„Markýza má zkrátka vytříbený vkus. A jelikož doufá, že v takové společnici objeví vhodnou ženu pro svého

syna, jediného dědice panství, neztrácí mnoho času, pokud se jí zdá... nevyhovující.“

Nevyhovující, opakovala si po ní Julie v duchu. V tom případě se nemusí ničeho obávat, i kdyby ji rodiče donutili odjet.

Nevyhovující je ona ve všech směrech. Nechce se provdat, nechce být majetkem manžela, který nad ní získá veškerou moc. Touží po vlastním životě, má své sny, plány. Nenechá si je zničit, i když společnost bude kroutit hlavou a ohrnovat nad ní nos!

„Otče,“ obrátila se k němu s nadějí, „přece mě nenecháš podstoupit takovou potupu! Připadala bych si jako na tržišti, kde si mě někdo může vybrat a pokrytecky posoudit, zda splňuji jeho přemrštěné požadavky!“

„Dítě,“ zanaříkal otec a bolestně přitom přivřel víčka, jak se pokoušel uklidnit střepy v hlavě, které se do ní čím dál víc zabodávaly. A to jenom kvůli manželce a dceři! Neuplynul den, kdy by se ty dvě kvůli sňatku nepohádaly. A každá pochopitelně očekávala, že se přikloní na její stranu. Nakonec... Pokud ustoupí dceři, Henrietta mu to nepřestane vyčítat. A když Julie odjede, bude mít několik týdnů klid od všech těch nesnesitelných scén.

„Musíš matku poslechnout,“ prohlásil rozhodně. „Nepřejeme si nic víc než dožít naše životy s vědomím, že jsi zaopatřená. A kdoví, třeba tě potká štěstí a tvůj manžel bude mít pochopení pro tvou... zálibu. Ne všichni muži jsou tak úzkoprsí, jak si nejspíš představuješ.“

Julie se zamračila. Tvář měla rozpálenou doběla a v těle jí kolovala krev jako rozdivočelá řeka po jarním tání.

Takže otec souhlasí s matkou.

Nuže dobrá... Však ona vymyslí, jak se z téhle ošemetné záležitosti dostat. A... a jak z toho vytěžit co největší prospěch pro sebe. Jeden nápad už začal vystupovat z mlhy a nabýval jasných obrysů.

„Dobře, podvolím se vašemu rozhodnutí. Naposled.“

Matka se nadechovala k protestům, když ji Julie zarazila.

„Navrhuji tuto dohodu. Pokud jsi si lady Knightovou a jejím synem jistá, určitě na ni přistoupíš.“

Matčiny dlouhé tmavé řasy se zachvěly, jak se zamračila. „Nepokoušej se mě obelstít, Julie, já moc dobře vím...“

„Pokud ti lady Knightová odpoví kladně, odjedu k ní. Požádá-li mě její syn o ruku, budu souhlasit. Ale jestli se vrátím jako nezasnoubená a stále svobodná žena, přestaň mě nutit do sňatku a ani slůvkem se o něm už nikdy nezmíníš. Souhlasíš, matko?“

V salonu zavládlo hrobové ticho. Julie slyšela svůj vlastní dech, když s napětím vyčkávala, jak se matka rozhodne. Henriettě to trvalo několik vteřin a ani poté si nebyla jistá, zda zvolila správně. Nicméně, aspoň na čas by v téhle domácnosti mohlo zavládnout příměří.

„Souhlasím,“ přikývla. Nepřestávala si však dceru zkoumavě prohlížet. Určitě má něco za lubem, napadlo ji. S tím návrhem nepřišla jen tak. „I já mám ale podmínku.“

„To jsme...“

Henrietta zdvihla výstražně prst do vzduchu, aby ji nepřerušovala. „Budeš se u lady Knightové chovat slušně a podle etikety. Nechci slyšet o žádných nepřijemnostech. Dozví-li se, že jsi způsobila nějaký... skandál, po kterém se budeš muset vrátit domů, naše dohoda pozbude platnosti. A ty se pak provdáš za prvního muže, kterého ti vyberu.“

Julie v duchu zalekla. Plán, který se jí zamlouval, by mohl způsobit jisté... potíže. Pokud ovšem někdo přijde na to, jak se věci mají. Stále existuje naděje, že nad matkou zvítězí a dál se bude věnovat už jen vlastním činnostem.

„Dobře,“ odpověděla prostě, čímž matku ještě víc znepokojila. Nebyla zvyklá na snadná vítězství, ne v pří-

padě Julie. Musí se mít na pozoru. Justinu, kterou vyše s ní, si pěkně omotá kolem prstu, aby jí hlásila veškeré nepřístojnosti, jichž se Julie u lady Knightové dopustí.

„Můžeš dopis odeslat, a já se mezitím připravím na cestu.“ S těmito slovy se Julie zvedla a vydala se zpátky do svého pokoje.

„Jednou nás přivede do hrobu,“ prohlásila lady Walkerová směrem k manželovi. „Najednou nemám vůbec dobrý pocit, že ji k markýze posílám. Jistě toho budu litovat.“

„Snad bude ctít vaši úmluvu,“ pokoušel se ji ukonejšit manžel, „a celé hrabství se neotřese ostudou v základech.“

Henrietta si zhluboka vzdychla. Myslela si, že se po dlouhé době klidně vyspí a dům se ponoří do nerušené atmosféry, jenomže až Julie odjede, její nervy podstoupí tu nejhorší životní zkoušku. Kéž by se začala chovat jako dospělá žena, a ne dívka, která bere budoucnost na lehkou váhu!

„Snad...“

Julie nepokračovala v psaní, ten den už ne. V představách si totiž skládala jednotlivé kousky ztřeštěného nápadu. Ani netušila, kdy se vlastně zrodil. Zřejmě k ní přišel jako její příběhy a postavy, o nichž psala. Vynořil se a žádal, aby se jím řídila.

Jakmile ji Justina přišla ustrojit k večeři, rozhodla se ji lapit do utkané pavučiny.

„Vzpomínáš si na povídku o Daphne a Ashley, kterou jsem napsala před dvěma lety?“ otázala se dívky. Její odpověď předem znala, jen se v ní pokusila znovu zažehnout nadšení pro jejich dobrodružství. Připraví si tím lépe půdu pro následující minuty.

„Samozřejmě, jak bych na ně mohla zapomenout, slečno Julie! Musíte mi o nich zase někdy číst!“

„Nebo...“ Julie naklonila hlavu. Pokud se tím komorné snažila něco naznačit, bylo to marné. Otočila se tedy na stoličce před zrcadlem a zadívala se jí do hnědých očí.

„Nechápu, na co narážíte.“ Justina ustala v práci u skříně. Jen prsty lehce zavřela dvířka a napjatě Julii naslouchala, když jí vyprávěla o dohodě s matkou.

„Vy se za markýze chcete opravdu provdat?“ vyjekla s údivem.

„Zkus číst mezi řádky, Justino,“ nabádala ji. Po chvíli to ovšem vzdala. Ne, musí říct všechno na rovinu, aby neměla pochyb, že jí komorná porozuměla.

„Ach, to nejde!“ zajíkala se Justina a celý obličej se jí rozhořel.

„Proč ne? Vždyť jsi z Daphne a Ashley byla nadšená! Zkrátka a dobře se vyměníme. Ty budeš předstírat, že jsem já, a... a já budu tvá komorná. Bude to pro mě bezpečnější – z tvé pozice můžu markýze lépe pozorovat, případně ti přijít na pomoc a zmanipulovat jeho chování a reakce tak, že se nikdy nevysloví, a obě se vrátíme domů.“

Justina se pokřížovala, až si Julie pomyslela, že jí musí připadat jako dotěrný ďáblík, který ji nabádá k těm nejrozpustilejším hříchům.

„Ne, slečno Julie. Na tohle nikdy nepřistoupím.“ Justina se rozhodla odejít, aby odolala dalším návrhům, jimiž ji Julie pokoušela, jenomže Julie se najednou ocitla před ní a odmítala ji pustit ven.

„Přece nechceš dopustit, aby mě matka provdala za nějakého konzervativního, upjatého člena nejvyšší šlechty, který mě bude nutit vyšívat, malovat a rok co rok mu rodit dědice! Copak tě nezajímají další příběhy Mary? Nechceš se dozvědět, co dalšího se stane? Jestli se provdám za markýze Knighta, už nikdy nebudu psát. A z role komorné můžu záležitosti dobře ovlivnit, zachráním nás tak obě. Co se totiž stane, až se provdám? Manžel mi najde novou komornou – a ty...“

Justina se přistihla, že se opět kouše do rtu. Dělala to pokaždé, když byla nervózní, na pochybách, měla jiný názor nebo se neuměla správně rozhodnout. Ach, proč život nemůže být jednoduchý? Proč nemůže existovat jen pravda a lež – bílá a černá barva? Proč se neustále musí mezi něčím rozhodovat? A slečna Julie ke všemu ví, jak se jí dostat pod kůži a přinutit ji udělat cokoli.

„Myslela jsem, že jsme přítelkyně, Justino,“ přitvrdila Julie, když si začínala být jistá, že je komorná na vážkách. Ano, zbývá už jen chvilka! Stačí zatáhnout za správné nitky, a vše se dá do pořádku. Musí se to dát do pořádku, její osud není být něčí manželkou. Co by to bylo za život? V neděli do kostela na mši, občas nudné plesy, po kterých by se její manžel vracel s naditým břichem a opilý...

Ne, nedopadne jako ostatní dívky před ní. Už od dětství cítila, že je předurčena k zářivější budoucnosti.

„Nechováte se ke mně vůbec hezky, slečno Julie, když... Ano, jsem vaše přítelkyně. Víte, že bych vás nikdy nezradila!“

Julie se pousmála. „Takže s tím souhlasíš?“ Neuniklo jí, jak se komorná opět kouše do rtu. Divila se, že jí po bradě nestéká pramínek krve.

„Já nevím... Co když vaše matka odhalí, co jsme provedly?“

Julie pokrčila rameny. Ano, samozřejmě je možné, že matka na jejich výměnu přijde. Nebo lady Knightová... To ovšem může těžko posoudit, když markýzu nezná. V nejhorším případě se vrátí domů a opět bude čelit matce. Sice jí slíbila, že by pak přijala svou úlohu, ale... Už teď věděla, že by se s ní pustila do dalšího boje a jen tak by na sňatek nepřistoupila. Dokud nedosáhne cíle, nikdy se nevzdá. Bude bojovat do poslední kapky síly!

„Co se může stát horšího, než že mě bude chtít provdat za někoho jiného?“ nadhodila.

Komorná přikyvovala. Urovnala si zašedlý čepec, který skrýval bohaté kaštanové vlasy, a ruce si spojila za zády. Slečna Julie má pravdu, jí se nic stát nemůže. Ale co bude s ní – pouhou komornou? Rázem vytřeštila oči, představovala si hrůzné tresty – od natahování na skřipec až po zavření do železné panny, jako by stále panovalo temné období historie.

„Nuže?“

Justina odhodlaně zavrtěla hlavou. Ne, vrátila se pevně nohama na zem a odmítala stát po boku své paní v dobrodružství, které se skutečně hodilo pouze do fantazie, v níž by je nakonec zachránil sám Bůh.

„Opravdu nechápu, proč se tolik zdráháš...“

„Mohla bych přijít o místo, slečno... Bůh ví, jak by mě vaši rodiče potrestali, až by se dozvěděli, že jsem celou dobu věděla, ba co víc, že jsem předstírala...“

Julie ji rázným gestem ruky utnula.

„Zkus se zkrátka trochu pobavit. Budeš dcerou vikomta Walkera. Budeš nosit mé šaty... A já ti budu sloužit. Co jsem zatím slyšela o všech společnicích, příliš se nenadřou. A z matčiných slov usuzuji, že stárnoucí lady Knightová stěží potřebuje nějakou skutečnou. Zřejmě se z posledních sil snaží oženit syna. Občas jí přečteš kousek z knihy, načež usne a...“

„Budu jí muset číst?!“ vykřikla Justina polekaně.

Julie se musela hodně ovládat, aby ji nepopadla za ramena a nezatřásla s ní. „Ano, budeš jí muset sem tam číst. A nemusím tě snad donekonečna utěšovat, že se nemáš čeho obávat, máš ve mně dobrou učitelku. Postačí pár odstavců, monotónní hlas, a za chvíli budeš moct odejít a procházet se třeba v zahradě.“

Justina přimhouřila oči. Nechtěla Julii podezřívát z nějaké zákeřnosti, ale nebylo by to moc jednoduché?

„Skutečně se ničeho neobávej. A kdyby se situace vyjevila náročnější, budu vždy nablízku, abych tě zachrá-

nila. Proto to přece děláme. S mou pomocí markýze ani nenapadne požádat tě o ruku, věř mi.“

Zdalo se, že se Justina konečně začíná uklidňovat. Hrud' se jí zvedala v pravidelném nádechu a výdechu, do tváře se jí vracela přirozená barva. Julie věděla, jak na ni – neznala ji pár měsíců, ale celou řadu let. A jelikož ráda pozorovala ostatní a zkoumala jejich osobnosti, troufala si tvrdit, že Justininu duši probádala do nejpodrobnějších detailů. Ovšem i ona někdy učinila závěry, které ji posléze nemile překvapily... a překvapí...

„Dobře, slečno Julie. Než ale odjedeme, budete mě muset zasvětit do všech detailů. Jak se mám chovat, jak mám mluvit?“

Julie se pousmála. Ano, komorná ji sice viděla při mnoha společenských příležitostech, ale je rozdíl pozorovat určité chování i způsob mluvy, a pak je věrně napodobit.

„Neměj nejmenší obavy. Jen jedno ještě budu potřebovat. Jakmile zasednu k večeři s rodiči, musíš přinést ze salonu dopis, který matka lady Knightové napsala.“

„Mám ho ukrást?“ vyděsila se znovu komorná.

„Ne, jen ho vezmeš ze skříňky a přineseš mi ho.“

„Ale slečno Julie...“

„Doprovodím matku k ložnici, abych se ujistila, že nás nikde nepřekvapí, přijdu ho přepsat a ty ho zase odneseš na původní místo. Matka nic nepozná, umím její písmo napodobit. A až ho odešle, náš plán se naplno probudí k životu.“

Kapitola 2.

Londýn, York Street

Brandon Knight, markýz z Kinghamu, pokýval několikrát hlavou, zatímco jeho komorník Stuart postával u dveří a poslušně předstíral, že markýzovu reakci nepostřehl.

„Ona zešílela! Ano, moje matka ztratila zbytek zdravého rozumu!“ Vztekle zmačkal dopis od jejich hospodyně paní Radcliffeové a hodil ho ke krbu. Popisovala mu v něm matčino zdraví a žádala, aby co nejdříve přijel. A to má zítra navštívit představení v Covent Garden, v jehož hlavní úloze se blýskne jeho milenka Charlotte Byronová!

„Proč tam tak stojíš a mlčíš?!“ obořil se na sluhu, jako by to byl on, kdo může za markýziny vrtochy. „Po kolikáté to udělala? Po kolikáté se mi rozhodla obrátit život vzhůru nohama?!“ vykřikoval a s každým dalším slovem v něm narůstal hněv.

Komorník Stuart si odkašlal. Nepříslušelo mu pronášet jakékoliv osobní názory či domněnky, čehož si markýz musel být vědom, ovšem na druhou stranu chápal, že se potřebuje někomu svěřit a vykřičet se z nepříjemností, které ho v dohledné době čekají.

„Zařídil jsem Charlottě nádherný dům! Zítra, po premiéře, jsme její úspěch chtěli oslavit, a teď...“ Zahořkle pohlédl na velké hodiny vedle pohovky, jejichž dlouhé kyvadlo mu odtikávalo poslední vteřiny pohodlí v Londýně.

„Ale tentokrát to matce nedaruji, Stuarte! Tentokrát překročila všechny meze! A ona to moc dobře pocho-

pí, protože...“ Najednou zmlknul, jelikož mu došlo, že i když se bude dál vztekat jako nezbedné dítě, ničeho nedosáhne. Stejně uposlechne a rozjede se za ní, i když upřímně pochyboval, že je nemocná a blíží se její poslední hodina. Kdepak... Zase si vyhledala vhodnou společnici, s níž ho hodlá oženit! A on se ženit nechce! A už vůbec ne tímhle způsobem!

Na co potřebuje dědice? Po otci získal tak velké bohatství, že do konce života nemusí hnout prstem. A další generace mu byly lhostejné. Ať jeho smrtí vymře klidně celý rod – nezáleželo mu na tradicích ani na budoucnosti rodu. Poslední roky se utvrzoval v přesvědčení, že se narodil proto, aby si života užíval naplno. A když se mu dostalo daru, že mu v žilách koluje modrá krev a do klína mu spadlo pohádkové jmění, proč toho prostě nevyužít?

Víc ani nechtěl.

Víc neočekával.

Jen ta večerní rozptýlení...

S Charlotte Byronovou. Se svým současným objevem, kráskou i dokonalou milenkou. Byla jediná, u které mohl, alespoň v duchu, prohlásit, že zná nazpaměť každou křivku jejího těla. Žádná jiná ho tak nevzrušovala, žádné jiné nevěnoval tolik času.

A bůhví, jak dlouho se teď s Charlottou neuvidí. Matka bude vzdychat, naříkat, celé dny proleží na lůžku a nepřestane mu vnucovat, jak je její společnice milá a zábavná. Pokud se jí ovšem zalíbí. Těch posledních šest jí naštěstí zprotivil tak rychle, že se brzy mohl vrátit k milenkám do Londýna. Kolik už jich vlastně bylo? Tucet? Kdo by je při té zběsilosti, jakou proudí život třicetiletého muže, počítal... Rozhodně neměl pocit, že by všechny jen využil pro své potřeby, jak mu někdy přátelé naznačovali. Kdyby měl vyčíslit, kolik ho stály všechny ty šperky, drobné pozornosti a finanční podpory jejich příbuzných...

Kam až se to v myšlenkách zatoulal?

Musí uvažovat rozumně. S Charlottou se ovšem nemíní setkat osobně a o všem ji zpravit. Ne, nemá odvalu ani náladu čelit jejím výčitkám. Napíše jí dopis, ve kterém vše vysvětlí, a... Pochopitelně už teď věděl, že ho odpuštění přijde na nemalou částku, ale čert to vem. Co když se matce skutečně přitížilo? Tuto možnost si zatím ani nepřipustil.

„Jdi a s Clivem připravte vše k odjezdu,“ poručil Stuartovi, který si oddechl, že už nemusí sledovat, jak se markýz dál vzteká.

Charlotte to přežije. Pokud uspěje, jak předpokládal, óda na její herecký výkon jí vynahradí celou noc, pro kterou si šetřil síly.

Vyrazí hned. Do Kinghamu je to téměř osmdesát mil.

Byl docela zvědavý, jak se Stuart těší na jízdu na koni. V duchu se zlomyslně zasmál. Dosud se nesetkal s mužem, který by měl takový strach z koní. Ano, zpravidla se zachoval statečně a doprovázel ho, kamkoli potřeboval, ale jakmile se jednalo o delší cestu, při které Brandon nechtěl využít kočár, koktal a potil se, jako by slunce pražilo bez ustání mnoho týdnů.

Náhle se dveře prudce rozrazily, což v Brandonovi vzedmulo novou vlnu zlosti. Kolik toho musí snést, než se nad ním nebesa slitují?

„Je tady!“ vykřikl Stuart zadýchaně. Pravděpodobně bral schody po dvou a celou chodbou až k markýzově pokoji se jedinkrát nenadechl. Na to, že byl jen o málo starší než Brandon, nebyl moc fyzicky zdatný.

„Kdo?!“ Brandon zatlal ruce v pěst. Proč ho neustále musí někdo rozčilovat? Copak je nutné se ptát? Proč mu to Stuart zkrátka neoznámí? A teď navíc lapá po dechu a zřejmě pár vteřin potrvá, než ho šokuje něčím dalším.

„Lady Byronová.“

Brandon ztuhl. Poodstoupil od okna, jako by dotyčná dáma mohla stát na ulici ve snaze zjistit, ve kterém pokoji se právě nachází.

„Kde je?“

„Majordom Clive ji uvádí do salonu. Obávám se, že už nemůžeme zatajit, že jste tady.“

„Tak se, zatraceně, budete muset snažit!“ rozkřikl se markýz, když se chodbou náhle rozlehl hlas Charlotte Byronové. Střetnout se s ní tváří v tvář a vše jí vysvětlovat, utěšovat ji, to bylo to poslední, na co měl náladu.

„Brandone? Brandone, jsi u sebe?“

Ježíši, ona je za dveřmi, uvědomil si Brandon a prsty si prudce zajel do tmavých vlasů. Musí něco vymyslet, okamžitě!

Přiložil si ukazováček na rty – dal Stuartovi jasně najevo, že nesmí promluvit.

V té chvíli však oba zaslechli, jak s mírným zavrzáním povoluje klika dveří. Charlotte se chystala vstoupit.

Markýz vytřeštil oči, když ho komorník konečně zachránil. Prudce zády nalehl na dveře, vši silou se nohami zapřel do podlahy a zmateně zakoktal:

„My... mylady... Markýz...“

„To jste vy, Stuarte?“ zeptala se Charlotte s údivem. Stála u pokoje v napjatém očekávání, že ji Brandon doprovodí na poslední zkoušku Romea a Julie. Ráda byla s Brandonem na očích, ačkoli ji s sebou pochopitelně odmítal brát do vyšší společnosti. A i když ji všichni považovali za pouhý úlovek pro markýzovy kratochvíle, ona věděla, že jí jednoho dne padne k nohám a ožení se s ní. Všichni jí samozřejmě neustále opakovali, že míří příliš vysoko. Markýz si nikdy nevezme ženu z nižší třídy – navíc herečku. Jenomže nikdo už nezmiňoval, že se markýz neřídí konvencemi, neuznává tradice a zastaralá nemožná pravidla, jež by jí v tom mohla bránit. Jednoho dne bude markýzou z Kinghamu. Jednoho dne...

„Ano, ano... mylady...“ Stuart zbledl v očekávání nejhoršího. Co si jen počne? Pátral v markýzově výrazu, snažil se v něm najít náповědu, jak se zachovat, ale ten ponechal zcela na něm, aby si poradil.

„Markýz... bohužel nemůže... není tu...“ Jakmile komorník těch pět slov vyslovil, pocítil nesmírnou úlevu. Lady Byronová nasedne zpátky do kočáru a odjede do domu, který jí Brandon zakoupil. A pak už si s ní nebude muset dělat starosti, protože doprovodí...

Nestačil to ani domyslet, když se Charlotte ozvala znovu.

„Majordom mi ale potvrdil, že je ve svém pokoji a že vás viděl, jak k němu míříte, abyste ho informoval o mém příjezdu.“

Brandon rázně šerموval rukami, ať Charlotte dovnitř za žádnou cenu nepouští.

„Mohl byste ustoupit ode dveří a pustit mě dál, Stuarte?“

„Ne!“ zasyčel Brandon, když se komorník začal vzdávat.

V tu chvíli Stuarda napadlo jediné možné řešení! A pohledem hned svému pánovi naznačoval, kde najde útočiště.

Brandon se po pokoji pohyboval mrštně jako lasička, a když jeho milenka vstoupila, tiše za ním dolehly dveře skříně.

Stuart si pomyslel, že pokud mu nyní nepřestane bušit srdce, stane se nesmrtelným.

„On tu opravdu není...“ povzdychla si Charlotte, když vstoupila, nervózně si upravila plavé vlasy a rozhlédla se po pokoji. Připadala si zmateně a poněkud... trapně. Na okamžik ji totiž napadlo, že Brandon uvnitř není sám, že má kromě ní i další milenku. Nyní se na vlastní oči přesvědčila, že se obávala zbytečně. Brandon je jí věrný. A vždy bude. Protože žádná žena mu

neumí poskytnout to, co ona. Žádná, to už mu během společných nocí dokázala.

„Kam odjel?“ změnila vzápětí tón a nepříjemně si komorníka prohlédla. Proč je tak vyděšený? Proč se celý klepe, jako by ho někdo spráskal bičem? Nikdy si ho neoblíbila. Brandon sice tvrdil, že je diskrétní a loajální, ale ona by mu ráda doporučila někoho jiného. Někoho, kdo by vlastně pracoval pro ni. Však se dočká, umí být trpělivá. Stuart udělá chybu, možná i jejím zapříčiněním, a pak bude mít cestu pro své plány dokonale uhlazenou.

„Mylord mi nesdělil své záměry, když opouštěl dům.“

Charlotte přimhouřila světle modré oči. Na první pohled vypadaly nevinně a takřka bezbranně, ale jakmile se jí cokoli znelíbilo, dokázala jimi zákeřně probodnout duši protivníka.

„Vám že by něco uniklo?“ podotkla jízlivě.

„Mylord měl naspěch.“

„Tak naspěch...“ opakovala po něm zádušně.

„A sdělil vám alespoň, kdy se vrátí?“

„Nikoliv, mylady.“

Charlotte se na komorníka ještě víc zaměřila. Nedomákal se od ní odpoutat, ačkoli ho pud sebezáchovy nutil uprchnout z domu a hnát se až za hranice Londýna.

„Navštěvuje Brandon nějakou jinou ženu?“

„Na takové otázky mi nepřísluší...“

Charlotte si vzdychla. „Jaká je vaše cena, Stuarte?“

„Má cena?“ vyhrkl nechápavě a očima zapátral k oknu. Co by dal za to, kdyby sem mohl pustit čerstvý vzduch a pořádně se nadechnout!

„Každý sluha se nechá koupit,“ řekla pohrdavě. „Jen částka se liší. Předpokládám, že vy budete... střední třída. Tak kolik?“

Stuart už nevěděl, zda se má rozčilovat, nebo se cítit dotčeně za urážku, že by prodal markýzovu důvěru a ve své podstatě i loajalitu, na které si zakládal.

„Jak si přejete, lady Byronová, doprovodím vás do kočáru,“ pronesl Stuart pevným hlasem, odtrhl se od ní a gestem jí naznačil, aby ho následovala.

Charlotte začínala zuřit a chystala se vyběhnout na Stuartovi vztek, když se náhle ozvalo zarachocení z rohu místnosti.

„Co to bylo?“ zeptala se a opatrně k místu vykročila.

Stuart tentokrát našťěstí ihned zareagoval.

„Pravděpodobně myši, mylady. Poslední dobou se přemnožily a...“

„Myši?!“ vyjekla Charlotte a spěchala ke dveřím. V Brandonově ložnici nestráví žádnou zbytečnou vteřinu. A nikdy už nepřekročí její práh! Myši! Nesnášela myši! A pavouky, z těch dostávala přímo záchvaty hrůzy. Sám Brandon si ji kvůli tomu dobíral, když jednou v noci...

Charlotte by se svými myšlenkami došla až na chodbu, kdyby ze stejného místa jako předtím nezaznělo potlačované kýchnutí.

Věděla, která uhodila. Věděla, že ve skříni najde Brandona s milenkou!

Rázným krokem se vracela zpět, se Stuartem v patách, a prudce otevřela skříň. Ke svému údivu v ní našla jen Brandona – oblečeného Brandona.

„Co se to tu děje? Proč... proč jsi ve skříni?“

Brandon se podíval na ni, pak na Stuarta, a zavrtěl hlavou.

„Stuart mi neustále tvrdí, že tento oblek mám v Kinghamu. A podívej se! Na nikoho se tu člověk nemůže spolehnout! Pokud chci dobře odvedenou práci, musím si ji udělat sám!“ Vystoupil ze skříňe, oprášil si tmavě modrou protkanou vestu, jako by se uvnitř zamotal do pavučin, a prst zabodl rovnou do Stuartova hrudníku.

„O tomhle si ještě promluvíme! Aspoň ses přesvědčil, že udělám cokoli, abych ti dokázal, že se nemýlím.“

Kdy jsi vlastně dorazila, miláčku?“ obrátil se k Charlottě a chystal se ji obejmout, jako by se nic nestalo, jako by ve skříni skutečně hledal oblek.

Charlotte se od něho nejistě odtáhla.

„Co to má znamenat, Brandone?!“

Markýz se pousmál, až se mu na hladké opálené tváři objevily mírné dolíčky. V očích mu zajiskřilo, jak se pokoušel Charlottu ukonejšit, jenomže tentokrát to na omluvu nestačilo.

„Ty ses přede mnou skrýval ve skříni?!“

Brandon se hlasitě rozesmál. „Opravdu si myslíš, že bych se před tebou skrýval, Charlotto? Proboha, proč? Snad tě nenapadlo, že... Ano, nejspíš to působí poněkud zvláště, ale hledal jsem skutečně jenom ten oblek.“

„Přece jsi mě musel slyšet! A tvůj sluha říkal, že tu nejsi...“ namítla logicky.

„Pojď,“ pobídl ji a vzal ji za ruku. Nechala se jím, napůl zmatená a napůl stále napnutá, navést do skříně a zavřít se v ní.

Stuart protočil oči. To Brandonovi nemůže projít! A proč je, proboha, on zase něčeho takového svědkem? Za pět let, co markýzi slouží, zažil poměrně dost jeho eskapád. Jednou mu pomáhal s útekem přes střechy několika domů, když se manžel jeho milenky nečekaně vrátil. Zatímco Brandon balancoval nad zemí, on se mu snažil z ulice najít co nejbezpečnější cestu dolů...

I nyní se při té vzpomínce zase zpotil.

Sloužit markýzi z Kinghamu rozhodně nebyla procházka růžovým sadem. Kdyby o tom jednou sepsal paměti, určitě by zbohatl. Až na to, že by tak ztřeštěným historikům nikdo nevěřil a podezírali by ho ze lži. Navíc by mu něco takového jeho čest stejně nedovolila, tak proč o tom vůbec přemýšlet?

„Pst,“ okřikl ho markýz tiše, když se začal nadechovat. Naznačoval mu, ať zůstane naprosto potichu. Dlaň měl

pevně přiloženou na skříň, aby se Charlotte nemohla sama dostat ven. Teprve, když už vztekle zabušila pěstmi, ji propustil a předstíral, že se se Stuartem na něčem domlouvají.

„Slyšela jsi nás, Charlotto?“ zeptal se jí.

Přimhouřila oči. Samozřejmě že nic neslyšela. Nebyla však tak hloupá, jak se Brandon zřejmě domníval. Dveře skříně rozhodně nebyly natolik silné, aby nepropouštěly žádný hluk. Ten bídák se tam před ní schovával, zatímco jí Stuart lhal o jeho nepřítomnosti! Ale proč? Proč?

Ať si lámala hlavu sebevíc, nenapadala ji jediná výmluva, kromě...

Ne! Snad se jí tímto způsobem nesnaží zbavit?! A dům, který nechal zařídit podle jejího vkusu, je v podstatě dárkem na rozloučenou!

„Tak vidíš,“ pokračoval Brandon, jako by si nevšiml stínu, jenž se jí mihl po tváři. „Zbytečně mě podezíráš. Sama jsi nezaslechla jediné slovo.“

Charlotte by si nejraději vztekle dupla a křičela, že by ji bylo slyšet až do Buckinghamského paláce. Copak nepřijde na to, co Brandon tají?

A pak jí konečně osud přihrál do cesty cosi, co by jí mohlo vysvětlit, proč se před ní Brandon ukrýval a nutil lhat komorníka.

Ten zmuchlaný dopis, který Brandon pohodil ke krbu, tam stále ležel. A Charlottiným bystrým očím neunikl. Nedala však nikomu najevo, že si ho všimla. Pomalu a zcela nenápadně se vydala tím směrem. A markýzi pozdě došlo, co se jí dostane do rukou i jaký výbuch bude následovat.

A Charlotte skutečně zuřila. Vždyť jí sám Brandon vyprávěl, jaké pasti na něho matka vždy chystá, když se ho odhodlá oženit s některou svou společnicí!

Málem omdlela a Stuart byl připraven odběhnout pro čichací sůl.

Brandon jí pomohl usadit se na pohovku ke krbu, který by v jiných měsících hořel až do svítání, ale začátkem léta už nebylo potřeba místnost pravidelně vytápět.

„Proto ta Stuartova lež... Neměl jsi odvalu říct mi to sám. Zbabělče! Takže... odjíždíš?“

„Bohužel. Nemůžu se jen spoléhat na to, že matka znovu zneužila zdraví jako záminku k obchodování s mojí svobodou. Možná je opravdu nemocná.“

„Opět si najala společnici...“

Markýz pokrčil rameny, posadil se vedle ní a vzal ji chlácholivě za ruku. „Nedělej si s tím starosti, miláčku. Víš, že patřím jen tobě.“

Charlotte se pousmála. Ano, ta slova ji mírně uklidnila, i když její mysl stále pokoušely představy, co všechno se bude v Kinghamu odehrávat.

A Brandon svého odjezdu bez předstírání litoval. Charlotte byla přímo k nakousnutí. V modrých šatech z nejjemnějšího hedvábí, které ji obestíraly jako lehký letní vánek, ho nesmírně pokoušela. A poodhalený dekolt napovídal, co všechno se skrývá pod jejím oblečením, co všechno by zase rád objevoval a laskal.

„Nejenže zmeškáš mé vystoupení, ale budeš trávit čas s ženou, která se bude chtít dostat se do tvé postele!“ vychrlila a přitiskla si prst na ústa. Litovala, že nevolila jemnější slova. Jenomže obavy o Brandonovu věrnost ji přiváděly k šílenství. Strpí, že se nestane svědkem jejího nejlepšího hereckého výkonu, ovací ve stoje... Strpí, že ten večer bude mít kolem sebe jen ostatní obdivovatele... Co však nestrpí, je nějaká... stará panna, která se na Brandona přísaje jako odporový komár a pokusí se z něj vysát to nejlepší. Sňatek, postavení, bohatství!

Ale kdepak. Ona se snadno nevzdá. Vymyslí, jak jeho matce překazí plány!

Charlotte Byronová je totiž jedinou možnou snoubenkou Brandona Knighta, markýze z Kinghamu. Nikdo jiný. Nikdo!

Brandon se potěšeně pousmál. Pravý koutek úst mu vyletěl vzhůru, takže vypadal poněkud lišácky, s tím jisťícím pohledem plným pobavení.

„Ty žárlíš,“ prohlásil s jistotou.

„Na koho? Na nějakou chudinku, kterou se snaží provdat tak ohavným způsobem?“ namítla Charlotte, přesto Brandona neoklamala.

„Jen si to přiznej, Charlotto. Žárlíš a puká ti srdce při pomýšlení, že se odloučíme a v mé blízkosti se ocitne žena, která mě možná bude i přitahovat,“ přisadil si ještě, jako by nevěděl, že existují pověstné meze.

Charlotte pochopitelně vzplanula vzteky.

„Jak můžeš být tak krutý?! Brandone, jestli se na ni jen na kratičký okamžik zadíváš déle, než je slušné, pak...“

„Pak co?“ přerušil ji a založil si ruce na hrudi. Upřímně se jejím rozčilováním bavil. Působila jako malý zlomyslný skřítek, ne úplně neškodný, ale ani vzbuzující velké obavy.

Charlotte věděla, že u Brandona neuspěje, a obrátila se ke dveřím, kde stále postával Stuart. Sice se celou dobu modlil, aby ho Brandon poslal pryč, jenomže Bůh jeho prosby nevyslyšel. Musel být svědkem celé té groteskní situace.

„Ty!“ zavolala na Stuarda. „Ručíš mi svou hlavou, že se ta malá chudinka k markýzi nepřiblíží na víc jak deset kroků!“

Stuart se zmateně díval z ní na Brandona. Netušil, zda to Charlotte myslí vážně, nebo si z něho tropí žerty, po chvílce ovšem pochopil. A děsilo ho, co všechno se ještě přihodí a jakých hrůz se dočká.

„Neměj obavy, miláčku,“ rozhodl se ji Brandon konečně uchlácholit. Ne, že by se dál rád nebavil, museli

však vyrazit na cestu. Čím dřív, tím líp. Nebyl z těch, co by otáleli až do rána.

„Teď už se ale musíme rozloučit. Slibuji, že ti napíšu dopis hned, jak dorazím do Kinghamu. A nepletu-li se, za pár týdnů budu zpět a vynahradím ti všechny ztracené chvíle.“

„Všechny?“ podotkla laškovně a z tváře jí zmizely vrásky způsobené nepříjemnostmi a rozhořčením.

„Všechny,“ slíbil a políbil jí ruku. Pak se zvedl a doprovodil ji až ke kočáru.

Zatímco markýz s lady Byronovou opustili pokoj, Stuart se sesunul na pohovku. Připadalo mu, že přišel i o poslední kapku krve. Ano, neměl v sobě žádnou energii, která by ho přiměla vstát a jít připravovat věci na cestu. Ale jen do té doby, než markýz rázně vpocho- doval do pokoje.

„Připomeň mi, že po návratu musíme najít nového majordoma!“ vykřikl vztekle.

Stuart vyskočil, jako by dostal žihadlo. „Už zase?“ ze- ptal se mimoděk.

Brandon ho zpražil očima. „Už zase... Jak se Clive vůbec opovážil naznačit Charlottě, že jsem tady a žes ji běžel ohlásit? Teď nemám chuť se tím zabývat, ale až se vrátím, postarám se o to. A proč ještě nemáš sbaleno? Co jsi tu celou dobu dělal?!“

Kapitola 3.

Kingham, hrabství Oxfordshire

*P*řestaň se ošívát,“ napomenula Julie komornou a po-
postrčila ji před sebe. V duchu musela napočítat do de-
seti, aby se udržela v poklidu. Nechápala, čeho se Jus-
tina pořád bojí. Že je odhalí? Že přijdou na to, že Julie
přepsala celý matčin dopis a přejmenovala se na Justinu?
Ano, matce bylo pochopitelně podezřelé, že lady Knigh-
tová uvítá její dceru Justinu jako svou *společnici*, dlouho
se nad tím ovšem nepozastavovala. Julie a Justina jsou
v podstatě podobná jména, markýza se nejspíš spletla –
a s těmito slovy nad tím zavrtěla hlavou a začala dceru
připravovat k odjezdu.

„Mám hrozný strach,“ zašeptala Justina. Případala si
tak... nesvá. V rukavičkách se jí potily dlaně, šaty byly
těžké a dlouhé a měla strach, aby jimi všude nevymetala
podlahu. Proč se záměnou souhlasila? Proč se k ní ne-
chala přemluvit?

Hospodyně paní Radcliffeová konečně otevřela dveře
pokoje lady Augusty Knightové a uvedla je dovnitř.

Starší žena s pečlivě učesanými prošedivělými vlasy
seděla na velké pohovce potažené sametem, podepřena
několika vyšíványými polštářky. Julii neuniklo, že má ve-
dle sebe hned tři knihy. Zajímalo ji, co čte, připomněla
si však vlastní úlohu a poslušně se držela za Justinou.

„Tak vy jste Justina Walkerová,“ prohlásila lady Knigh-
tová neutrálním tónem. Nedalo se z něj hned vyčíst, zda
je vzezřením nové společnice potěšená, nebo zklamaná.

„Ano, mylady,“ odpověděla Justina zdráhavě.

„Pojďte blíž, ať si vás mohu prohlédnout,“ přikázala jí markýza a netrpělivě mlaskla, když Justina zaváhala.

Julie popošla kousek za ní a stále se snažila mít oči sklopené k podlaze, ačkoli by si pokoj tak ráda prohlédla a zapamatovala si každou jeho část.

„Proč jste se dosud neprovdala? Vaše matka mi v dopise napsala jen to, že jste odmítla už osm nápadníků!“

Julie vytušila, že je zle. Justina nebude schopná na přímé poznámky markýzovy matky zdatně odpovídat, což se ovšem ukázalo jako nejlepší řešení. Augusta Knightová nečekala, až se Justina začne obhajovat, její mlčení si zřejmě vyložila jako stud za to, jak bezohledně čelila budoucnosti.

„Nejste ošklivá, ale krásou ani neoslňujete.“

Ježíši, zanaříkala Julie v duchu. Justina má určitě slzy na krajíčku a lady Knightová ji nepřestane šetřit, pokud se jí nevzpříčí. Kéž by si s výměnou postavení mohly vyměnit i mysl! Být na jejím místě, rozhodně by nad markýzou vyhrála.

Justina ovšem všechny překvapila, když promluvila:

„Krása není jen to, co vidíme na povrchu, mylady. I ten nejkrásnější pohár v sobě může skrývat jed.“

Julie se neubránila a koutkem úst se pousmála. Tak přece jsou její příběhy k něčemu dobré! Justina totiž použila věty z dobrodružství Daphne a Ashley. Podivila se, že je znala nazpaměť a že si je i ona sama vybavila po množství dalších povídek, které od té doby napsala.

„Proč jste ty muže odmítla?“ dožadovala se markýza odpovědi.

Justina se pomalu pootočila k Julii. Cítila si jako lapená v pasti, zároveň si však vybavovala, co všechno jí o oněch nápadnících Julie vyprávěla.

„Nepřipadalo mi, že jsou něčím k užitku.“

Lady Knightová se prudce nadzvedla, až se Julie polekala, že z jejích slov, která Justina tak věrně interpretovala, dostane určitě záchvat.

Justina k ní okamžitě přispěchala, aby jí pomohla, v tu chvíli se však žena zaklonila, a obě užasly, že se upřímně rozesmála.

Dívkám se nesmírně ulevilo. Už si představovaly, jak budou markýzu křísit, a hlavně jak budou vysvětlovat, co se během jejich návštěvy přihodilo.

„Dobře, nakonec se mi možná ještě zalíbíte,“ prohlásila markýza, když se uklidnila. Natáhla se na stolec pro šálek čaje a napila se.

„To je vaše komorná? Jistě, kdo jiný... Vaše matka naléhala, aby vás směla doprovázet, i když jsem jí psala, že máme početný personál,“ obrátila pozornost k Julii.

„Ano, mylady.“

„Měla byste být opatrná ve výběru sloužících, pokud si chcete udržet manžela a nenechat se ve vlastní domácnosti zastínit.“

Julie mlčela. Věděla, že jejímu novému postavení nepřísluší jakkoli na slova lady Knightové reagovat.

„Jistě od matky víte, že nehledám jen společníci, ale také vhodnou nevěstu pro syna. Nepřipadáte mi překvapená, takže hádám, že jste obeznámena i s tím, že posledních šest mých společníků opustilo Kingham poměrně záhy.“

Justina přikývla a odhodlaně čelila pohledu lady Knightové. Zpočátku ji možná děsila, ale po výbuchu smíchu jí připadalo, že se napjatá atmosféra lehce uvolnila.

„Bohužel této záležitosti si je vědom i můj syn. Takže až sem dorazí, protože jsem mu jménem hospodyně poslala dopis, že jsem onemocněla, nečeká nás příjemné setkání.“ Významně si Justinu prohlédla, jako by ji varovala, aby se obrnila veškerou trpělivostí před hrůzou, která je čeká a nemine.

„Ano, nejspíš si říkáte, že jsem dost přímá, ale ve svém věku nemám náladu ani chuť cokoli předstírat. Brandon